

AANVULLENDE BIJBELSE UITLEG

Artikel 1: Evangelisch, maar niet charismatisch

1. Wij geloven dat een grondige studie van Handelingen in combinatie met 1 Korintiërs 12-14 en andere gedeelten over de gaven van de Geest duidelijk aantoont dat er geestelijke gaven waren voor de eerste generatie Christenen, die het werk van God openbaarden en bevestigden. In heel de Schrift vinden we op belangrijke momenten genadegaven als bevestiging van Gods boodschap en boodschapper. Als de boodschap eenmaal bevestigd was, verdwenen de bijbehorende tekenen. (zie o.a. Exo. 4; 7; 11; 1Kon. 18).
2. Wij spreken en bidden niet in tongen, profeteren niet en gaan niet op zoek naar speciale "extra-bibelse" kennis, want wij geloven dat de Bijbel de openbaring van God is voor leven en godsvrucht. (Heb. 1:1; 2Pet. 1:3) Hiermee beperken wij God niet, maar erkennen dat almachtig God Zijn eigen doel heeft met tekenen en Zijn Levend en Geschreven Woord niet tegenspreekt. Wij verwerpen ook niet in de Bijbel genoemde charismatische uitwassen zoals "vallen of lachen in de Geest", "soaking", de "Toronto Blessing", "Word of Faith", enz.
3. Wij geloven dat de hedendaagse bevrijdingspastoraat - welk achter elke zonde een demon zoekt - gebaseerd is op een verkeerde interpretatie van de Schrift en een verkeerd en gevaarlijke nadruk op demonen legt. Wij strijden tegen het vlees door verkeerde gedachten onder de gehoorzaamheid van Christus te brengen, vleselijke verlangens te doden en bij elke verleiding naar de uitweg van God te zoeken. (Rom. 6; 7:18-19; Efe. 6:19-18; Kol. 1:13-14; 2Kor. 10:1-4)

Artikel 3: Bijbelse basis voor lidmaatschap

Wij geloven dat ieder discipel van Jezus Christus door God toegevoegd wordt bij een plaatselijke Gemeente. Hieronder willen wij een bijbelse basis uiteenzetten voor lidmaatschap zoals wij dit definiëren: **een openlijke en wederzijdse erkenning dat God de betrokkene(n) heeft toegevoegd aan de Gemeente.**

1. Ieder gelovige wordt door de Heilige Geest tot/in het lichaam van Christus gedoopt. (1Kor. 12:13) Dit werk van de Heilige Geest volgt op bekering en maakt de nieuw-geboren gelovige deel van de "universele Gemeente;" d.w.z. alle gelovigen uit de Kerkgeschiedenis.
2. Het Nieuwe Testament geeft geen directe opdrachten om lid te worden van een plaatselijke Gemeente, maar veronderstelt een locale gemeenschap van toegewijde, verantwoordelijke verbondenheid als een onbetwistbare realiteit voor elke discipel van Jezus Christus.
 - a. Lukas schrijft in Handelingen dat God "toegegde" aan de Gemeente. De betekenis van dit woord is "erbij zetten of plaatsen" of "uitbreiden of toevoegen." (2:41, 47) Dit is Gods werk, waarbij discipelen die al deel zijn van de universele Gemeente (zie punt 1) worden toegevoegd aan de plaatselijke Gemeente: eerst in Jeruzalem. Snel volgden Gemeenten in o.a Samaria (8), Caesarea (10) en Antiochië (11). De apostelen schrijven hun brieven aan plaatselijke Gemeenten in o.a. Efeze, Filippi, Tessalonica, Korinthe en Kolosse. Johannes noemt in Openbaring zeven specifieke plaatselijke Gemeenten (Ope. 1-3), wiens specifieke plaatselijke werken door Jezus Christus gekend zijn.
 - b. Volgens 1 Timoteüs 5 werden weduwen gecatalogiseerd (v.9) en in de Korinthische Gemeente beveelt Paulus om een man "uit hun midden te sluiten." (1Kor. 5) Je kunt mensen niet formeel catalogiseren of uitsluiten als je hen niet eerst formeel insluit.
 - c. In de tweede Korintebrief spreekt Paulus over een disciplinaire besluit dat door "een merendeel" is genomen. (2:6, NGB) Een merendeel is alleen mogelijk als een gedefinieerde groep van ingesloten discipelen eerst wordt erkend.
 - d. Petrus schrijft aan oudsten om "de kudde die bij u is" te herderen. (1Pet. 5:1-2) Oudsten krijgen niet verantwoordelijkheid voor alle schapen van de Opperherder (v. 4), maar van een kudde die bij hen is. En de schrijver van de Hebréeënbrief beveelt de kudde om

- aan “uw [eigen] voorgangers” te denken, hen te volgen en gehoorzamen. (Heb. 13:7, 17) Insluiting verduidelijkt welke schapen horen bij welke oudsten en onderbouwt dat wij door het Hoofd van de Gemeente aan elkaar gegeven zijn.
- e. De nieuwtestamentische beelden van de Gemeente communiceren insluiting en afbakening: een tempel bestaat uit gehouwen stenen, een kudde uit toegewezen schapen, een wijnstok kent verbonden ranken en een lichaam heeft leden, die met banden en pezen verbonden zijn.
 - f. De schrijver van de Hebreeënbrief waarschuwt om “de samenkomsten niet te verzuimen of ‘aan hun lot overlaten.’” (Heb. 10:25a) Het verwaarlozen van lokale gemeenschap en toegewijde, verantwoordelijke verbondenheid wordt nadrukkelijk gecorrigeerd. Discipelen moeten daarentegen “op elkaar letten door [elkaar] aan te vuren tot liefde en goede werken.” (v.24) En vers 25 eindigt met de vermaning dat in de laatste dagen plaatselijke insluiting bij een Gemeente des te noodzakelijker is.
3. Door te erkennen dat God je voegt bij een plaatselijke Gemeente krijgt het “huisgezin van God” gestalte. (1Tim 3:15; Efe. 4:11-16) Je wordt ingesloten in een familiekring van broers en zussen in de Heer, die met elkaar verantwoordelijk zijn om de oudsten te gehoorzamen en toetsen, elkaar te dienen, de eenheid te bewaren en eenieder aan te sporen tot goede werken. Zonder dergelijke insluiting en afbakening is de relatie van een discipel met een Gemeente fundamenteel vrijblijvend en ongedefinieerd.
 4. In de EBG noemen wij deze erkenning, insluiting en afbakening: lidmaatschap.

Artikel 4: Leiderschap door mannen

Wij geloven dat de Bijbel leert dat de plaatselijke Gemeente geleid wordt door beproefde en onberispelijke mannen van de Gemeente, vol van de Heilige Geest. Wij geloven dat oudsten in het Nieuwe Testament worden omschreven als **herders** (Han. 20:28-31), **opzieners** (Heb. 13:17), **Bijbelonderwijzers/leraars** (Heb. 13:7) en **ouderlingen** (1 Tim. 5:17-18). Dit zijn niet verschillende taken in de Gemeente, maar verschillende aspecten van één taak: de oudste.

1. In 1 Timoteüs 2:9-15 en 3:1-7 wordt de taak van een oudste met duidelijke woorden, uitsluitingen (2:12) en redenen gereserveerd voor geestelijk volwassen en onberispelijke mannen van de Gemeente.
 - a. Vrouwen behoren in “stilte” en “onderdanigheid” onderwezen te worden (v. 11) wat in contrast staat met “onderwijzen” en “overheersen” (v. 12)
 - b. Dit is een contra-culturele uitspraak, omdat onderdanigheid en “het zwijgen opgelegd worden” uiterst ongeëmancipeerd klinken. Paulus doelt niet op de onderdrukking van vrouwen, maar laat uit de scheppingsorde zien dat mannen geschapen zijn om te leiden en vrouwen om hun eigen man te ondersteunen als helper (v.13-14; zie Gen. 2:18-25).
 - c. Bijbelse onderdanigheid is geen onderdrukking of zwakheid, want ook Christus is onderdanig aan God de Vader (1Kor. 11:3). Onderdanigheid of “in stilte leren” is ook geen ontkenning van de waarde en waardigheid van vrouwen (Gal. 3:28; 1Kor. 11:11-12), maar een erkenning van Gods scheppingsorde en de strategie van de Satan om deze orde om te keren. (1Tim. 2:13-14)
 - d. Sinds de zondeval geeft de man onvolmaakt leiding en dit uit zich in de wereld - en helaas soms ook in Gemeenten en kerken - in de onderdrukking van vrouwen. Hier moet in liefde en waarheid tegen gewaakt en gecorrigeerd worden, maar ontnemt de man niet zijn verantwoordelijkheid om zijn Gemeente en gezin te leiden. (Efe. 5:22-33)
 - e. Wij geloven dat de “stilte” van de vrouw in relatie staat tot het onderwijs in de Gemeente en niet de aanbidding, gebeden of gemeenschap van de Gemeente. (1Tim. 2:11-12; 1Kor. 14:34-35) Daarom staan wij toe dat vrouwen o.a. hardop bidden, de Schriftlezing mogen doen en deelnemen aan werkgroepen van de Gemeente. Het is haar echter niet toegestaan gezaghebbend te onderwijzen in de Gemeente.

- f. In de EBG en de Nederlandse cultuur zwijgt iedereen tijdens de Woordverkondiging. Als iets verkondigd zou worden dat niet in overeenstemming is met de Schrift of gezonde leer zijn het de mannen die de predikant moeten onderbreken om het onderwijs te toetsen.
2. In 1 Timoteüs 3:9-13 en Handelingen 6:3-6 wordt de taak van een diaken met duidelijke begrippen gereserveerd voor betrouwbare en beproefde mannen van de Gemeente.
 - a. De echtgenoten (vrouwen) van diakenen worden in vers 11 betrokken bij hun toetsing, omdat echtparen in de praktijk veel samen dienen. Het zou niet bezwaarlijk zijn om in de Gemeente te spreken van “diakenechtparen”, omdat de vrouw haar man ondersteunt en aanvult in de uitvoering van zijn taak. Om verwarring te voorkomen noemen wij in de EBG de vrouw van een diaken geen diakonesse.
 - b. De verwijzing naar Febe als “diakonesse” in Romeinen 16:1 is niet overtuigend als erkende “vrouwelijke ambt” in de Bijbel. De eenvoudigste uitleg is dat Febe een “dienares” van de Gemeente is geweest, zoals Paulus het woord in 15:8 gebruikt van Christus en in 13:4 van de overheid. Buiten Romeinen 16 vinden wij geen bewijs van erkende diakonessen van de Gemeenten. Paulus spreekt zijn waardering uit voor Febe, die de Gemeente te Kenchreeën gediend heeft en beveelt haar aan, zodat zij in Rome met eer ontvangen zal worden. (v.12)
 3. Wij eren en erkennen samen met Jezus, Paulus en Johannes de waarde en waardigheid van vrouwen in o.a. evangelisatie, discipelschap, getuigenis, gebed, gemeenschap en groei van de Gemeente van Christus.
 - a. De aanbeveling door Paulus van o.a. Febe (Rom. 16:1) en Priscilla (v. 3), Lydia (Han. 16:14-15) en Euodia en Syntyche (Fil. 4:2-3) en door Johannes van Elekta Kuria (2Joh 1) overtuigen dat vrouwen de Gemeente mogen, behoren en zelfs moeten dienen.
 - b. Vrouwen werden niet buitengesloten van het volgen van Jezus (Luk. 8:1-3), werden door Jezus geëerd en verdedigd (Luk. 10:39-42; Mar. 14:3-9) en het waren vrouwen, die de eerste getuigen waren van Zijn opstanding (Luk. 24:10, 22).
 - c. Priscilla was actief betrokken met haar man in het één-op-één onderwijs van Apollos (Han. 18:26), wat betekent dat een vrouw samen met haar man andere discipelen mag onderwijzen en waar nodig ook corrigeren.
 - d. Titus 2:3-4 beveelt dat oudere vrouwen de jongere vrouwen moeten onderwijzen en tot voorbeeld zijn. Dit is een essentieel verantwoordelijkheid van onderwijs door vrouwen voor vrouwen in de Gemeente.
 - e. 2 Timoteüs 1:5 toont dat Loïs en Eunice “van jongs af aan” (3:15) grote impact hadden op het geloof van hun (klein)zoon Timoteüs. Vrouwen hebben een fundamentele impact op het doorgeven van “ongeveinsd geloof” aan kinderen. Vandaar dat vrouwen zo vaak actief zijn in het kinderonderwijs van de Gemeente.

Artikel 4: Leiderschap door mannen-van-één-vrouw

1. Het is onze overtuiging dat een gescheiden man niet als oudste of diakenen van de Gemeente mag dienen zolang zijn ex-vrouw nog leeft.
 - a. Ten eerste moet hij onberispelijk gevonden worden, d.w.z. niet te beschuldigen (3:2a en 3:10). Een echtscheiding - ook vóór je bekering - trekt onberispelijkheid in twijfel.
 - b. Ten tweede moet hij “enkelvoudig” getrouwd zijn: letterlijk een “één-vrouw-man” (3:2b en 3:12). Een hertrouwde man is zolang zijn ex-vrouw leeft niet de man van één vrouw. (Rom. 7:2-3; 1Kor. 7:8-9, 10-11, 39-40)
 - c. Ten derde moet hij goed leiding geven aan zijn eigen huis (3:4 en 3:12). Een gebroken huwelijk en eventueel gezin trekt het huiselijke leiderschap van deze man in twijfel.
2. Alle schuld van zonde is in Christus schoongewassen en vergeven (1Kor. 6:11; 2Kor. 5:17). De Bijbel erkent ook de aardse gevolgen van zonde in het huwelijk (Joh. 4) en de onveranderde aardse sociale status van een persoon na zijn bekering (1Kor. 7:17-24). Na

bekering blijft een gescheiden man een gescheiden man (aardse sociale status), wat hem diskwalificeert als oudste en diaken. Hij mag buiten deze taken de Gemeente ten volste dienen.

Artikel 5: Verdere uitleg en etymologie van de doop als onderdompeling

De etymologie van het Griekse woord dat de schrijvers van het Nieuwe Testament gebruiken bevestigt dat de doop een onderdompeling moet zijn:

1. De lexiconbetekenis van “dopen” [*baptizo*] is “onderdompelen”. We komen onderdompelen voor het eerst tegen in de “doop van bekering tot vergeving van zonden” van Johannes de Doper. (Luk. 1:3) De basis voor deze doop werd gevonden in de Levitische wassing van het hele lichaam tot inwijding in het Jodendom (de proselietendoop).
2. het woord “dopen” komt uit de stoffenindustrie. Wol, zijde en linnen doeken werden ondergedompeld in grote baden gevuld met water met een kleurstof. Zo ontving de stof een permanente nieuwe aanduiding: purper of scharlaken (Hand. 16:14). Fundamenteel is de stof onveranderd en krijgt wel een nieuwe identificatie. Zo is er in het hart van de gelovige niets veranderd, omdat hij zich al tot Christus bekeerd had en de Heilige Geest heeft ontvangen. Hij ontvangt nu een toegevoegde identificatie: hij is een gedoopte gelovige. De eerste stap van gehoorzaamheid aan Christus. (Mat. 28:19-20)
3. Wij spreken daarom weleens van “kleur bekennen”: een volgeling van Jezus Christus getuigt met zijn doop dat hij/zij bij Jezus Christus hoort. De doop is zodanig het eerste openbaar getuigenis en brengt regelmatig vervolging/lijden met zich mee. (1Pet. 3:14-4:2)